

maa gives tilbage. Dette er at tage praktisk paa Sagen; men at Udvalget udtaler en Mening, som Finantsministeren jo aldeles ikke bryder sig om, det fører virkelig ikke til noget Resultat. Vil man opnaa Noget i denne Sag, der er yderst vigtig, maa man virkelig tage alvorlig og praktisk fat paa den og som sagt stoppe det Hul, hvorigjennem Pengene sive ud, og søge at faae de udsivede Penge tilbage. Dette ligger for og ikke en spidsfindig Underjøgelse om, hvorvidt den høitærede Finantsminister har givet et Laan, som man finder, han ikke er berettiget til at give, eller om han har lønnet den vestindiske Hær, hvilket han efter min Mening har gjort. Thi hvad det angaar, at Finantsministeren mener, at han har været berettiget til at gjøre dette Forskud i Henhold til tidligere Praxis, da tror jeg ikke, at den høitærede Minister selv tror paa, at den tidligere Praxis kan have været saaledes. 1 til 200,000 Kr. kan Statskassen have staaet i Forskud med for de vestindiske Der, men at Statskassen skulde have staaet i et Mellemregnskabsforskud for saa uhyre Beløb som over 1½ Million Kr., det er en Umulighed, det kan den høitærede Minister ikke ville soutenere, det er der ingen rigtig Forstand i. Det maa vi altsaa forlade, vi maa gaa ud fra, at den høitærede Finantsminister selv ligesaa vel som Høire og Venstre i Udvalget vil erkjende, at der er handlet imod Loven ved at give disse Forskud til Vestindien, og at disse Penge, som ere udgivne, enten maa bevilges eller betales tilbage, et af to. Nu kan der være Noget i det Raisonnement, som den høitærede Minister kom med, at der forelaa en Nødvendighed for at give Pengene ud til Hærdigister, men der er langt fra alt det, som den erede Minister vil lægge deri. Den høitærede Finantsminister sagde, at han var kommen til Thinget og havde forlangt denne Hærsstyrke til Vestindien, men Thinget havde negtet at gaa ind paa hans Lov, og derfor havde han maattet tage Pengene, hvor han fandt dem. Saaledes var omtrent det Bismarck'ske Udtryk, som den høitærede Finantsminister brugte. Det er ikke rigtigt, Thinget har ikke negtet at gaa ind paa de Forslag, som er stillet af den høitærede Finantsminister, men Thinget kom med Kontraforslag, nemlig om at nedsette en Kommission til at undersøge Forholdene paa de vestindiske Der, for at man gennem denne Kommission kunde komme paa det rene med, hvorvidt det var rigtigt at holde derovre den store militære Styrke, som man i Hui og Hast havde sendt derover efter Oprøret, eller om man ikke skulde reducere den noget, og om der ikke var Anled-

ning til ogsaa at beskjære den civile Administration i en ganske betydelig Grad. Det har der aabenbart været Anledning til, thi den høitærede Finantsminister oplyste nys, at paa St. Thomas har man bestaaet Embedsudgifterne temmelig betydelig. Den høitærede Finantsminister mente deraf at kunne slutte, at Vestindien ikke i Tilid til Moderlandets Spendalitet vilde være ødsel i sine Udgifter. Om dette gjælder paa alle Punkter, tvivler jeg dog om, at Ministeren selv mener, jeg tror, at hvis den høitærede Finantsminister vilde gjøre sig bekendt med Kolonialraadets Forhandlinger, som her foreligge, vilde han dog maaste paa et eller andet Punkt finde Udgifter, som ikke vare hjemlede under de økonomiske Forhold, hvorunder Øerne for Tiden befinde sig. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal, fordi jeg erkjender, at det fører Tanken bort fra Hovedspørgsmaalet, som det foreligger og maa fastholdes at foreligge, nemlig dette paa en eller anden Maade at faae en Ende paa den vestindiske Sag, altsaa enten derved, at de stete Udgifter bevilges, og man giver den høitærede Finantsminister Indemmet for de mod Loven afholdte Udgifter, eller derved, at man gaar til Rigsretten med Sagen, forelægger den for denne og siger: Saaledes mener den høitærede Finantsminister, og saaledes mene vi; bøm os imellem! Det er jo en upolitisk Sag, saa jeg har ingen Tvivl om, at en Sag som denne vil kunne vente at faae — saavel som alle andre Sager — en aldeles upartisk Afgjørelse af den høie Rigsret. Altsaa een af de Ting maa gjøres. Skulde man gaa ind paa det Første, nemlig at give den høitærede Finantsminister Indemmet for de mod Loven udgivne Penge, kan det efter min Mening ikke ske, medmindre der samtidig træffes saadanne Foranstaltninger paa de vestindiske Der, at man kan være fritaget for de store aarlige positive Tilskud fra Moderlandets Side, der ikke have været 100,000 Kr., men mindst og i mange Aar snarere over 200,000 Kr., hvorved de ere vorede op til den uhyre Sum af 1½ Mill. i Løbet af saa Aar. Det vil naturligvis kun ske, hvis den høitærede Finantsminister vil gaa ind paa de Forslag, som her ere nævnte, nemlig at anstille en virkelig Underjøgelse. Den høitærede Finantsminister vilde dengang ikke gaa ind derpaa og heller ikke affedige den daværende Guvernør, idet det nemlig ikke maatte hedde sig, at Folkethinget havde tvunget Regjeringen til at affedige en høiere Embedsmand, men da der var gaact en Tid, saa fandt den høitærede Minister selv at maatte affedige ham (For manden ringer.) Er jeg udenfor For-